

landsdistriktet". Det er ikke, fordi denne Afgift i og for sig har nogen Betydning i finantſiel Henſeende, at jeg kunde ønske, at Bestemmelsen derom ikke var indkommen, thi den beløber sig i det Hele kun til c. 100 Rd. aarligt, hvilket jo er en reen Bagatel; hvad jeg har imod Bestemmelsen, er, at denne Afgift kun findes i Fastlandsdistricterne og ikke paa Hø, at den altsaa ikke, som de øvrige i Paragraffen omhandlede Skatter og Afgifter, er fælles for alle de incorporerede Districter. Da der imidlertid i § 10 er indsat en tilsvarende Bestemmelse i Faveur af Marſhal paa Hø, troer jeg ikke, at der kan være Noget til Hinder for at lade disse to Bestemmelser paa en Maade balancere hinanden og at lade dem passere begge to. — I § 5 er der foregaaet en Realitets- og en Redactionsforandring. Redactionsforandringen angaaer det Punktum, der omhandler Raadnæsternes Forhold, et Punktum, der ganske vist, som det oprindeligt stod i Lovforslaget, ikke var let at gennemfue, naar man ikke var kendt med disse Forhold; jeg troer nu vel, at man ogsaa vil have Banſtelighed ved at forståa den nærværende Afſattelse, men jeg erkjender dog, at den udtrykker Tanken heelt og fuldt, og der er derfor ikke nogen Grund til at modsætte sig den. Der er derhos foretaget en Realitetsforandring i § 5, idet der istedetfor et Gjennemsnitsbeløb af 10 Mar for Beregningen af de ældre foranderlige Afgifter i det andet Thing er sat 20 Mar, nemlig Marene fra 1843—63. Foruden at man maa indrømme, at Valget af et saadant Tidrum altid er mere eller mindre vilkaarligt, gaaer den i det 2det Thing i ſaa Henſeende indsatte Bestemmelse derhos ud fra et historisk Standpunkt, idet 1843 var det Mar, da man begyndte at opkræve et Vederlag for de ſaakaldte Magasin- og Fouragepreſtanda, og hvor deres Preſtering in natura altsaa ophørte. Efter de Beregninger, som jeg har ladet foretage, blive Gjennemsnitspriserne for disse 20 Mar ſaadanne, at jeg maa erkjende dem for at være passende og for Alt, hvad der med Vilighed kan forlanges for at fyldeſtjøre Statskaſſens Løve. Gjennemsnitsprisen for en Tønne Rug bliver nemlig for de 20 Mar 6 Rd. 32 ſ, for en Tønne Havre 3 Rd. 46 ſ, for 100 Pd.

Hø 1 Rd. 10 ſ og for 100 Pd. Halm 73 ſ, hvorimod Gjennemsnitspriserne for de 10 Mar fra 1853 til 1863 ere ikke lidt høiere, navnlig 1 Rd. høiere for 1 Td. Rug. Jeg maa anſee Gjennemsnitspriserne for de nævnte 20 Mar for at være dem, der nærmest ville svare til, hvad man vilde ſaae ud ved at tage Henſyn til Capiteltagterne, og jeg finder i hvert Fald, at de ere ſaa høie, at der ikke er nogen Grund til fra Finantsministeriets Side at beklage sig over den ſtete Forandring. Den væſentligſte Forandring, der er foretaget i Lovforslaget, er Tilføielsen af en ny § 6, der omhandler Præſtegaardene og de fra Præſtegaardene bortarvesættede Bønder. Det maa erkjendes, at der, naar denne Paragraph ikke var kommen ind, vilde have været forbeholdt Præſtegaardene og de øvrige i den omtalte Eiendom en particulair Stilling, en Stilling i Henſeende til Skatteforholdene, der vilde have været forſkjellig fra den Stilling i Henſeende til Beſtattung, der efter Lovforslaget vil indtræde for alle de øvrige Eiendomme i de forhen ſleſvigſke Districter. Det kan nu ganske vist ikke tilraades, at en ſaadan ſpeciel Stilling bliver opretholdt, og da Lovforslaget efter ſin hele Bygning og Tendens ikke blot er et Forſlag til en Matriculeringslov ſom Forordningen af 24de Juni 1840, men ogsaa til en Egaliseringslov ſom Loven af 20de Juni 1850, maa jeg anſee det for at være paa ſin Plads, at Bestemmelsen i den nye § 6 er kommen ind. Det gjalbt kun om, idet man ſaae hen til den med Henſyn til Præſtegaarden givne Tilſtand og til det, ſom man ønskede indført, at ſørge for, at man ikke tilføiede nogen Mand nogen Uret. Men det vil i ſaa Henſeende ſees, at man ikke har tænkt paa nogen Forandring, forinden Kaldsledighed indtræder, og at alſaa de Mand, der nu ere i Beſiddelse af Præſtegaardene, beholde den tidligere Skattefrihed, ſaalænge de ſidde i Kaldet. Man maatte imidlertid ogsaa underſøge, hvorvidt man kunde gjøre den i § 6 optagne Forandring uden at træde Præſtekaldene nærmere, men i denne Retning ſkal jeg bemærke, at ligesom Loven af 20de Juni 1850 ikke underordnede Skattefordelingen under Henſynet til Præſtekaldenes Størrelſe, ſaaledes er der heller ikke nu fra